

käest ärra, kirrikokue selga, ja tulle ka kiriko. Ja Kadrina, sul on ka weel aega; jätta pesjo järrele esmapäwaks; homne wöid sinna peäta ja nöeluda; üks pääw nädaldas wöid ikka nisuggust tööd teha, se sadab ennam kasjo kui päwa palk. Mis ja kasjinusega ennesele tenid, sedda ja ei teagi. Sa pead aega wõtma, ommad lapsed õppetada kasjinust, siis jawad wähhema rietega läbbi. Mo armas Kadrina, ja tead, ma sowin sulle head."

Kadrina nuttis jälle, ja sekord olli südda halle, ja Klaus, kes muido pahhandas maenitjuse pärrast, ja pahhaid sanno andis, olli tänna waikjeks jänud Kristohwri wennalikust maenitjusest, ja ei sanud sannagi wastada. Kadrina ütles: „Tullewal pühapäwal tahhan wiisiste kiriko miina."

„Tulle tänna minnoga“, pallus Kristohw. „Ärra wibi mitte Jõsanda pole pöördes, ja ärra wida aega ühhest päwast teise,“ ütles pühha kirri. Tänna sind ei kela ükski asji,

kes teab, mis armas Jummal tulleswal päwal läffitab. „Nag pörab hommikust õhtoni,“ on teises kohhas luggeda."

„Mis?“ ütles Klaus, „mis saab Ta läffitama? Kui tänna ei ja, siis jätta järrele. Tullewal pühapäwal tahhame pühha lauale miina; siis ollekime muidogi tulnud; nenda jägo."

Kellad hakkasid hüüdma; Kristohw watis halle melega õe ja temma mehhe peäle, jättis heldeste Jummalaga, ja läks ärra. Temmal olli halle meel, agga teggi kindlamat palwet nende eest, ja panni lotust Jõsanda peäle seisma, kes töeste aitab.

Kadrina olli arg pesjo künna kallal. Kellad hüüdsid jälle: Tulle, tulle! Agga ta seisjis Jõsanda wasto, kes kutsus, ja ei kuulnud mitte. Nenda olli ka Klausega luggu; ta ei julgend kiriko=rahwa wasto miina omma töörüistaga, waid seisjis pöesa tagga wärrawas. Tullewal pühapäwal lähäd ka kiriko pühha lauale, nenda ütles temma, isseenmast wabbandades. „Ärra wida aega